

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Άφησε την ψυχή της ήσυχη, είπε η Ίσαβέλλα. Άφου η Άριάννα δέν χρειάστηκε ιερέα σ' όλη της τή ζωή, είνε περιττό νά τής τόν πάμε τή στιγμή τού θανάτου της. Έξ άλλου, ούτε τόν ζήτησε...

— Δέν τολμάει ίσως... παρατήρησε ο Ροβέρτος.

— Μπιά!... Ούτε καν τόν σκέφτηκε!... Άς τόν αφήσουμε νά πεθάνη ειρηνικά...

— Ειρηνικά!... Τό λές αυτό ειρηνικά :

Ή Άριάννα έντωματεύ ό αναστέναξε από άγωνία. Τά ίδια λόγια έβγαίνουν άπ' τó στόμα της, διακοπτόμενα από τó ρόγχο της πού μεγάλωνε ολοένα.

— Φοβάμαι... Φοβάμαι... Δέν θέλω νά πεθάνω...

— Ίσαβέλλα, τραύλιζε ο Ροβέρτος κατατρομαγμένος, σέ βεβαιώνω ότι πρέπει νά τή ρωτήσουμε άν θέλει ιερέα...

Ή νέα γυναίκα έβαλε τó χέρι της στόν ώμο τού συζύγου της και τόν έσπρωξε έλαφρά πρós τόν αντίθλαμο, λέγοντάς του :

— Πήγαινε, άγαπημένε μου. Δέν θεραπεύτηκες ακόμα έντελώς άπ' τής παλιής προλήψης σου. Άφου παραδέχτηκε ότι οι ιερείς δέν μάς είνε άπαραίτητοι, γιατί θέλεις νά πύμε έναν άπ' αυτούς στήν Άριάννα ; Είνε παράλογο στόν ύπέρτατο βαθμό...

Ο Ροβέρτος, καθώς ξαναγύριζε από τó σπίτι τών Κερθάλ στήν κατοικία του, έλεγε μέσα του :

— Έχει δίκιο. Άφου παραδέχτηκε πώς οι ιερείς δέν μάς είνε άπαραίτητοι...

Μέ τή σκέπη αυτή, ανατρίχισε. Όλο τó παρελθόν, σέ μία γρήγορη όπτασία, πέρασε μπροστά του. Άναμέτρησε τόν κτήφορο πού είχε πάρει μέσα σό τόσο λίγο καιρό... Αύτός, ο Ροβέρτος Βιλάν!... Αύτός, ο πιστός μεταξύ τών πιστών!... Ένας τρώμος τού έσφιξε τήν ψυχή.

Ξαναγύρισε σπίτι του, νοιώθοντας μία φριχτή ζάλη και ρίχτηκε σ' ένα ντιθάν μέσα σό γραφείο του, πίνοντας μέ τά δύο του χέρια τó φλογιομένο μέτωπό του. Ό θάνατος τής Άριάννας ξαναζωντανέυε τήν τύψη μέσα στήν ένοχη ψυχή του, ό πού ή πίστις δέν είχε πεθάνει ακόμα.

Μερικές άχτινες ήλιο καθυστερημένου σκόρπιζαν ένα ξανθό φώς μέσα σό μεγάλο φωτεινό δωμάτιο, όπου κυμάτιζε τó άρωμα τής Ίσαβέλλας. Κοντά σό Ροβέρτο, έπάνω σό ντιθάν, ήταν ριγμένη μία από τής μακρής άνδρες έσάρκες, μέ τής όποιες ή νέα γυναίκα τόλιγε τούς ώμους της και τó λαμό της. Όλα τού τή θύμιζαν έδώ. Τό μικρότερο έπιπλο, τó παραμοκρό άντικείμενο, είχε διαλεχτεί άπ' αυτήν ή γι' αυτήν, κι' ο Ροβέρτος είχε τόσο συνηθίσει νά τή βλέπει κοντά του, ώστε, και όταν εκείνη έλειπε, ήταν ακόμα εκεί.

Ναί, ήταν εκεί. Ή όπτασία της, ή θύμησις της, ξανάπαιρναν πάλι τήν ψυχή του, πού μία στιγμή είχε τρομοκρατηθί μέ τήν ιδέα τής πτώσεώς της, και τήν ξανάκαναν δική της.

Όστόσο, έννοιαισε μία βαθειά κακοδιαθεσία. Τού κάκου ο Ροβέρτος προσπάθησε νά έργασθί. Άκούγε πάντοτε τή στριγγή άνασποή τής έτοιμοθάνης νέας και τά λόγια τής άγωνίας της. Και συλλογιζόταν χωρίς νά θελή : «Κι' έγώ ;... Κι' έγώ τή στιγμή τού θανάτου μου, τι θά κάνω ;... Κι' έπειτα ;»

Ανατρίχισε από τρόμο και προσπάθησε νά διώξη τής δυσάρεστες σκέψεις του, διαβάζοντας κάτι. Μά εκείνες ξαναγύριζαν έπιμονα.

Ή Ίσαβέλλα ξαναγύρισε μία ώρα άργότερα.

— Τελείωσε! τού είπε, μ' ένα τόνο γαλήνιας θλίψεως.

— Ύπέφερε πολύ ; τή ρώτησε ο Ροβέρτος, καταπνίγοντας τή συγκίνησή του.

— Δέν τó πιστεύω. Έχασε έντελώς τής αισθήσεις της, λίγη ώρα μετά τήν αναχώρησή σου.

Ο Ροβέρτος, ό όποιος είχε σκηθί, βοήθησε τή νέα γυναίκα νά βγάλί τó έπανωφόρι της. Ή

Ίσαβέλλα τούρριζε μία γρήγορη ματιά και τού είπε μέ τόνο έπιτιμητικό :

— Έκανες δυσάρεστες σκέψεις, ενώ έγώ δέν ήμουν έδώ.

Ο Ροβέρτος τής άπάντησε μέ μία άόριστη κίνησι.

— Σού τής προκάλεσε ο θάνατος τής δυστυχισμένης Ίομήνης, εξακολούθησε ή Ίσαβέλλα. Δέν είν' έτσι ;... Φαντάζεσαι πράγματα τρομερά, πράγματα, πού τά δίδασκει ή θρησκεία, και πού δέν τά έξέχασες ακόμα... Ά! σέ ξέρω καλά... Μά δέν θέλω έγώ τέτοιες άναμνήσεις... Θέλω νά είσαι μόνο ο Ροβέρτος μου... Όρκίσου μου πώς είσαι και πώς θά τά ξεχάσης όλα τ' άλλα γιά μένα ;...

Στηριζόταν έπάνω του, σέ μία στάσι τρυφερής έπιβολής.

Τά μάτια της δέν παρκαλοόσαν, χάιδευαν κι' άπαιτούσαν.

Κι' ο Ροβέρτος, μ' ένα τόνο θερμοί πάθους, πρόφερε αυτά τά λόγια, πού άποτελούσαν μία καινούργια άπάρνησι τού παρελθόντος του :

— Είσαι ή άγάπη μου! Είσαι τó πán γιά μένα!

XVI

Ο Ροβέρτος κι' ή Ίσαβέλλα ταξείδευαν πολύ έκείνο τó καλοκαίρι. Τούς ζητούσαν παντού, στή Γαλλία και σό έξωτερικό. Ή Ίσαβέλλα επαίξε θαυμάσια τó ρόλο τής μεγάλης κυρίας, πού όλοι τή θαύμαζαν. Ο Ροβέρτος έκανε διαλέξεις, πού σημείωναν καταπληκτική έπιτυχία.

Τό Σαρτζέ δέν τούς ξαναείδε. Ο Ροβέρτος δέν έγραφε, παρά σπάνιες και σύντομες έπιστολές στούς δικούς του. Έντωματεύ, ή κ. Βιλάν, χωρίς κανείς νά τó υπομιάζεται αυτό, προσευχόταν αδιάσκοπα για τή σωτηρία τού γιουί της. Μπροστά σό ξύλινο άγαλμα τής Παρθένου, έλεγε τόν πόνο της και τής ίκεσίας της. Τό λεπτό πρόσωπό τής έπαυσε μία κίτρινη άπόχρωσι, όπως και τού άγάλματος, λεπτές ρυτίδες φαινόντουσαν, και τά μάτια της, φωτισμένα πάντοτε από ένα έσωτερικό φώς, φαινόντουσαν πού βαθειά και πού μεγάλα, έξ αίτίας τών φωτεινών κύκλων, πού τά σκίαζαν.

Όταν έκανε τó έτήσιο ταξείδι της σό Παρίσι, τó Γενάρη, δέν βρήκε εκεί, παρά μόνο τήν Ίσαβέλλα. Ο Ροβέρτος, όπως τής είπε ή νέα γυναίκα, είχε πάει στή Γερμανία, έπειδή έπρόκειτο νά μεταφορέουν έκεί τó δεύτερο έργο του. Μά ή κ. Βιλάν δέν ξεγελιότανε : Ο γιουίς της τήν άπέφευγε. Φοβόταν τής μομφής της, ή ίσως μόνο τής άναμνήσεις πού έφερνε μαζί της.

Όταν ή φτωχή μητέρα ξαναγύρισε σό Σαρτζέ, ήταν άρρωστη. Τήν ίδια περίπου έποχή έξεδή και τó νέο έργο τού Ροβέρτου. Ή κ. Βιλάν τó διάβασε άμέσως και όταν τó τελείωσε, ή πού πολλές σελίδες του ήταν μουσκεμένες άπό τά δάκρυά της. Έγραψε σό γιουί της, αφήνοντας νά μιλήσθ ή καρδιά της, ή καρδιά τής μητέρας και τής Χριστιανής.

Ο Ροβέρτος έννοιε τήν έπιστολή, διάβασε τής πρώτες γραμμές : «Δυστυχισμένο μου και λατρευτό μου παιδί, σέ ικετεύω νά μ' άκούσης...»

Μά δέν προχώρησε περισσότερο. Μέ μία άπτότη κίνησι, τοσάκωσε τήν έπιστολή και τήν έξέπλε, μουμουρίζοντας :

— Ό! αυτά είνε τó παρελθόν... Άς μη μού τó θυμίζουν πειά...

Είχε ριχτή μέ τά μούτρα στήν κοσμική ζωή. Ζαλιζόταν μέ τήν έργασία και τής διασκεδάσεις, γιά νά μη σκέφτεται πειά τή άφιξη πίσω του. Ο ίδιος ήταν πειά άντικείμενο γενικού θαυμασμού, ό όποιος τόν μενούσε. Μόλις κάθε τόσο, κάποιο έπεισόδιο έρχόταν νά τού ζυπνήσθ δυσάρεστες άναμνήσεις ή νά τού φέρη άνησυχία.

Άπομακρυνόταν από τόν κόμητα ντέ Φόρζ, παρ' όλες τής προσπάθειες πού έκανε έκείνος,

Ή Ίσαβέλλα τούρριζε μία ματιά και τού είπε μέ τόνο έπιτιμητικό...

γιά να τόν βλέπη συχνά. Ἀπομακρύνοντάς ἀπό ἄλλους ἐκείνους, πού εἶχαν γνωριεῖσι κι' εἶχαν ἀγαπήσει τὸ Ροβέρτο τοῦ παρελθόντος. Ἡ περηφάνειά του τὸν ἔκανε νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τις ἐπικρίσεις τῆς κι' ἡ ἐξουσιάζουσα τοῦ ψυχῆ φοβόταν τις ἐντυπώσεις πού θὰ ἐνοιοῦθε κοντά τους.

Κατὰ τὰ μέσα Φεβρουαρίου, ὁ ἀθέσθας Τρεμάρ, πῆγε στὸ Παρίσι, ἀποφασισμένος νὰ δῇ τὸν ἐξάδελφό του καὶ νὰ προσπαθῆσθε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ξαναφέρῃ κοντὰ στὸ Θεό. Χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ, χτύπησε ἕνα πρωὶ τὴν πόρτα τοῦ πολυτελεστάτου διαμερισμάτου, στὸ ὅποιο τὸ νεαρὸ ζευγάρι καθόταν πρὸ μερικῶν μηνῶν. Ὁ ὑπέρητης ὅμως πού τοῦ ἀνοίξε, τοῦ ἐρριξε μιὰ γρήγορη ματιά καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ὁ κύριός του εἶχε βῆθ' ἔξω.

—Καὶ πότε θὰ ξαναγυρίσῃ; ρώτησε ὁ ἱερεὺς.

—Δὲν ξέρω, κύριε.

—Θάρθῃ βέβαια τὸ μεσημέρι;...

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω, κύριε.

—Ἔ, λοιπὸν, θὰ τὸν περιμένω! εἶπε ἀποφασιστικά ὁ ἀθέσθας.

—Εἶνε ἀδύνατον. Ὁ κύριός μου ἀπαγόρευσε...

—Εἶμαι ἐξάδελφός του.

Καὶ παραμερίζοντας μὲ μιὰ χειρονομία τὸν ὑπέρητη, πού φαίνονταν σὲ δύσκολη θέσι, ὁ ἀθέσθας Τρεμάρ μῆκε τὸν ἀντιθάλαμο.

—Θὰ τὸν περιμένω ἐδῶ. Μὴν ἀσχολεῖσθε μὲ μένα, εἶπε στὸν ὑπέρητη καὶ κήθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ ὑπέρητης ἐξαφανίστηκε. "Εἶπε! ἀπὸ μερικές στιγμές, μιὰ πόρτα ἀνοίξε πίσω ἀπ' τὸν ἀθέσθ' κι' ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε. Ὁ νεαρὸς ἱερεὺς σηκώθηκε κι' εἶδε τὴν Ἰσαβέλλα κι' ἕνα φέρεμα σπιτιοῦ, μὲ μακρούς κυματιστὲς πτυχές.

—Σεῖς, ἐξάδελφέ μου! Τί ἐκπλήξις.

Ὁ ἀθέσθας Τρεμάρ εἶπε τότε ὀρθὰ-κοψτὰ, χωρὶς νὰ δεῖξῃ πὺς ἔβλεπε τὸ χέρι πού τοῦ ἔδινε ἡ νέα γυναίκα:

—Ἦρθα νὰ δῶ τὸ Ροβέρτο. Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἐδῶ;

—"Οχι, δὲν εἶνε.

—Θὰ τὸν περιμένω ὡς ὅτου νὰ ἐπιστρέψῃ.

—Περιττὸν.

—Γιατί;

—Ἐλάτε μαζί μου. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω.

"Ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ μῆκε, ἀκοιλουμένῃ ἀπὸ τὸ νεαρὸ ἀθέσθ' μέσα σ' ἕνα σαλονάκι, ἔπου, παντοῦ, ξεχώριζε τὸ ραφινάρισμα γούστου τῆς.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔδειξε μιὰ καρέκλα στὸν ἀθέσθ' καὶ κήθησε ἀπέναντί του.

—Δὲν θὰ δῆτε τὸ Ροβέρτο, γιατί δὲν τὸ θέλω ἐγὼ. Αὐτὸ εἶν' ὄλο! τοῦ εἶπε, χωρὶς πολλὰς διευτυπώσεις.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ θεωρῶ τὸν ἐξάδελφό μου ἐλευθέρου νὰ δεχταί ὅποιον τοῦ ἄρσει, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ ἀθέσθας Τρεμάρ.

—Ὅποιον τοῦ ἄρσει... Μὰ ἀκριβῶς ἐσεῖς δὲν θέλει νὰ σὰς δῇ καθόλου.

—Σὰς τὸ εἶπε αὐτό;

—Ναί. Ἐρεῖ ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ τοῦ πῆτε καὶ δὲν θέλει νὰ τὸ ἀκούσῃ...

—Ἀδιόφορο. Ἐγὼ τουλάχιστον θὰ κάνω τὸ καθήκον μου...

—"Οχι, δὲν θέλω νὰ τὸν πλῆξτε μὲ τις ἀνώφελες διδασκαλίες σας — ἀκούτε; τις ἀνώφελες... Εἶνε σήμερα τόσο μακριὰ ἀπὸ σὰς, τόσο μακριὰ ἀπ' ὅτι τοῦ μάθατε... Κι' ἂν καταρθώσατε γιὰ μία στιγμὴ νὰ τὸν ἀλλάξετε τίς ἰδέες του, τί θὰ κερδίσατε ἀπ' τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας; "Εἶπε! ἀπὸ ἕνα λεπτό, θὰ σὰς τὸν ξαναπάρω...

—"Οχι, ὄχι, μὴν προσπαθήσατε νὰ τὰ βλάτετε μαζί μου, κύριε ἀθέσθ'... Ἡ μητέρα του ἀπέτυχε κιόλας—καὶ ἐρεῖτε πόσο τὴν ἀναποσεῖ... Ἔ, λοιπὸν, σήμερα δὲν θὰ διαβάξῃ περὶ τὰ γράμματά τῆς.

Ὁ ἀθέσθας δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ φώναξε:

—Εἶνε δυνατόν;

—Δυνατότατον... Γὰ θυσίασε γιὰ μένα ὄλα: τὴν οἰκογένειά του, τὴ θρησκεία του, τὸν τόπο τῆς γενιῆσός του... Πάρτε τὴν ἀπόφασά σας... Ὁ Ροβέρτος εἶνε χαμένος γιὰ σὰς! Ποτὲ δὲν θὰ σὰς τὸν ξαναδῶσω... Γιά ὄλη του τὴ ζωῆ, εἶνε δικός μου...

—Γιά ὄλη του τὴ ζωῆ...

Ὁ ἀθέσθας εἶχε σηκωθῆ, ρίχνοντας τὸ πονεμένο καὶ ἀνακτινόμενον τὸ βλέμμα στὴ νέα γυναίκα, ἢ ὅποια τοῦ φαίνονταν τόσο τρομαχτικὴ μέσα στὴ γαλήνη τῆς.

—Σὲ ὄλη του τὴ ζωῆ... ἔνασαιε. Μὰ κατόπιν; "Εἶσεῖς δὲν τὸ σκεφτόσατε αὐτό, γιατί δὲν πιστεύετε... Μὰ ἐκεῖνος εἶνε ἄλλο πρῶγμα... Θάρθῃ μιὰ στιγμὴ, πού σεῖς δὲν θὰ τοῦ ἐπαρκεῖτε περὶ—σὲ λίγο, ἴσως... Μὰ πιστίς, σὰν τὴ δικὴ του, δὲν πεθαίνει ποτὲ ἐντελῶς... "Ἐνα ἐλάχιστο πρῶγμα θὰ φτάσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσῃ πάλι. Τότε θὰ δῇ τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς του, θὰ γνωρίσῃ

τὸ μαρτύριο τῶν τύψεων, κι' ὄλη ἡ μέθη πού τοῦ δίνετε σήμερα, θὰ εἶνε ἀνίκανη νὰ τὸν γαλήνησῃ, γιατί "Εκεῖνος, τὸν ὅποιο θ' ἀνάζητήσῃ μέσ' στὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας του, θὰ εἶν' ὁ Θεός, ἀπὸ τὸν ὅποιο τὸν ἀπομακρύνετε.

Ἡ Ἰσαβέλλα χώθηκε μέσα στὴν πολυθρόνα τῆς, μὲ μιὰ χαριτωμένη ναυχελικὴ κίνησι καὶ εἶπε μὲ γαλήνη:

—Ἀναλαβῶμαι ἐγὼ ὄλες τις εὐθύνες, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

—Θὰ ἔχετε πράγματι τις περισσότερες ἀπ' αὐτές. Μὰ κι' ἡ εὐθύνες τοῦ Ροβέρτου θὰ εἶνε τομερέδες... Γ' αὐτὸ θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

—Περιμένε τὴν ἀφιξί σας καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ σὰς δῇ...

—Μὲ φοβῶται λοιπὸν; Αὐτὸ εἶνε καλὸ σημάδι. Τότε θὰ τὸν δῶ ἐγὼ.

—"Οχι, κύριε ἀθέσθ', εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ σηκώθηκε, κυττάζοντας τὸν μὲ μιὰ γαλήνια πρόκλησι.—

—Μὲ φοβάστε λοιπὸν γι' αὐτόν, καὶ σεῖς; ρώτησε ὁ ἀθέσθας.

—"Οχι, σήμερα δὲν φοβῶμαι κανένα. Ἄν ὁ Ροβέρτος δὲν μοῦ εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία του νὰ μὴ σὰς δῇ, θὰ σὰς ἀφῆνα νὰ τὸν συναντήσατε. Καὶ τότε θὰ κρίνατε μὲ τὴν πρώτη ματιά ὅτι θὰ χάνατε τὸν καιρὸ σας, προσπαθώντας νὰ τὸν δασκαλέψετε...

Τότε ὁ ἀθέσθας εἶπε μ' ἕνα τόνο αὐστηρῆς θλίψεως:

—Δημιουργεῖτε τὴ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἰσχυρίζεσθε πὺς ἀγαπᾶτε, κυρία.

Ἡ Ἰσαβέλλα κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε χαμογελώντας:

—Εἶμαι ἡ χαρὰ του.

—"Ὅλες ἡ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶνε πρόσκαιρες.

—Θὰ ποῦμε τὴ δικὴ μας ὡς τὴν τελευταία τῆς σταγόνας...

Ἡ Ἰσαβέλλα μιλοῦσε πάντοτε μὲ τὴν ἴδια γαλήνη, μὰ μιὰ ζωῆ, γεμάτη φλόγα, φαίνονταν μέσα στὰ υἰάτια τῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ σφιγγεταί ὀδυνηρὰ. Αὐτὴ ἡ γυναίκα τὸν ἔφραζε τὸ δρόμο. Φανερωτόταν παντοδύναμη, κρατώντας ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς τὴν ψυχὴ τοῦ Ροβέρτου σὰν παιγνιδάκι.

Ναί, καταλάβαινε ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, βεβαιώνοντάς τον ὅτι κάθε προσπάθειά του νὰ φέρῃ τὸν ἐξάδελφό του στὸ δρόμο τῆς πίστεως, θ' ἀποτύγχανε.

—Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐπλαχισθῇ, κυρία! εἶπε ἀπλᾶ.

Καὶ βγήκε ἔξω, σιωπευόμενος ὡς τὸν ἀντιθάλαμο ἀπὸ τὴν Ἰσαβέλλα. Ἐκεῖνη ὑποκλίθηκε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, ἀργὰ, ἀθόρυβα, ὅπως ἔκανε ὄλα τὰ πράγματα,—ὅπως εἶχε κατακτήσει τὸ Ροβέρτο.

Παρὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ διαθήματός του αὐτοῦ καὶ τις λίγες ἐλπίδες πού τοῦ ἀπόμειναν, ὁ ἀθέσθας Τρεμάρ δὲν ἐγκατέλειπε τὸ σκέβιδό του νὰ δῇ τὸν ἐξάδελφό του. Στὸ σπῆτι του, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Ὁ κόμης ντὲ Φορξ, τὸν ὅποιο σιμωβουλεύθηκε σχετικῶς, τοῦ εἶπε:

—Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἀπόψε σ' ἕνα γεῦμα, πού παραθέτει στὸ Ριζ; γιὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν εικοσιπενταετηρίδα του ὁ ποιητὴς Σαέλ Ἐθάρ, ἕνας ἀπ' τοὺς πῖο ἐνθουσιώδεις θαυμαστάς τοῦ Ροβέρτου. Ἐκεῖ θὰ πᾶῃ μόνος του. Θὰ μπόρῃσῃ νὰ τὸν βρῆς κατα τις ὄχτῶς κοντὰ στὴν εἴσοδο καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοῦ μιλήσῃς.

—Ναί, δὲν ἔχω παρὰ αὐτὸ τὸ καταφύγιο. Μὰ πάω γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκον μου ὡς τὸ τέλος... Θὰ, ἀλλοίμονο... Δὲν ἐλπίζω περὶ νὰ σῶσω τὸ δυστυχισμένο παιδί.

Ὁ καιρὸς ἦταν ψυχρὸς καὶ ὁ βορρᾶς μαστίγιανε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀθέσθ', ἐνῶ ἔκανε βόλτες μπρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου Ριζ. Γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ, εἶχε βγάλει τὸ ἐκκλησιαστικὸ κοστοῦμί του.

(Ἀκολουθεῖ)

—Εἶνε ἀδύνατον!... εἶπε ὁ ὑπέρητης. Ὁ κύριός μου τὸ ἀπαγόρευσε...